

ved at forkaste Loven nu, vilde fordærve Fabrikken. Man vil derimod kunne benytte det nuværende Tidspunkt til at fremme dens Salg, hvorimod slet Intet sikrer os for, at vi aldeles fordærve dette, naar vi atter lade den drive i 3 Aar; thi det er jo Tvivl underkastet, om den gaaer fremad, og bringer Erfaringen os det Resultat, at den gaaer tilbage, saa have vi tilvisse fordærvet den (Monrad: Na!). Ja, saa have vi dog i alt Fald fordærvet dens Salg, og saa er det for silde at gjøre det godt igjen. Det Væsentligste, man paaberaaber sig til Styrke for at beholde Fabrikken, er desuden, at dens Virksomhed i 3 Aar skal skabe en større Affæining og en større Indtægt. Man paaberaaber sig, at Overskudet allerede iaar har været en 4000 Rbd. Jeg tillader mig atter at benægte det; thi der er ingen Renter regnet hverken af Bygninger eller af Driftscapital. Men, naar man nu ogsaa tilvelebragte dette Beløb og et dobbelt, ja et større Overskud, saa gaaer man maaskee Glip af det, som der er det Væsentligste, og det, der vil bringe den største Indtægt, naar den sælges, nemlig den fortrinlige Conjunctur i faste Eiendomme. Det er maaskee den bedste, som har eksisteret i Kjøbenhavn nogenstunde. Naar en Gaard i dette Dieblisk skal sælges paa Store Kjøbmagergade, saa opnaaer man den høieste Priis, som man kan mindes i mange Aar; og det er aldeles ikke sikkert, at der om 3 Aar ikke kan indtræde saadanne Conjuncturforandringer ved Tilbygninger og ved store Dele, der lægges ind under Stadens Byggegrund eller ved andre Conjuncturkister, at den Eiendom, der nu er taxeret til 80,000 Rbd., der maaskee nu kunde opnaae en Salgsværdie omtrentlig af den Størrelse, kan gaae en Snees Tusind Daler eller meer ned under Prisen igjen. Saaledes have vi seet før, og derfor troer jeg, at man gjør rettest i at tage saadanne Beslutninger, som i Virkeligheden og snart kunne fremme denne Fabriks Salg.

Fscherning: Man siger, det ikke er værd at forkaste denne Lov, fordi der ikke i den er bleven optaget en Bestemmelse af en saa ringe Betydning som den, der her sidst blev bragt ind i den; men, dersom det var en Bestemmelse af en saa ringe Betydning, hvorfor er den da ikke bleven deri? Det, at den ikke er bleven staaende, og at Loven maatte komme her tilbage, viser noksom, at denne Bestemmelse havde en stor Betydning, og det er en Grund mere for os til at holde paa den. Den ærede Rigsdagsmand vil, at man skal søge at vedligeholde Overensstemmelse; det er ogsaa det jeg vil, men for at vi for Fremtiden kunne vedligeholde Overensstemmelse, maae vi ved denne Leilighed vise, at det, vi have gjort og gjort i en vigtig Anledning, var vor Mening, og det burde have nydt den behørig Agtelse og Anseelse.

Formanden: Jeg troer, at man i sit Forsvar for Sagen bør holde sig til denne sely og ikke til nogen Betragtning af Thingenes gjensidige Forhold.

Fscherning: Jeg er fra Begyndelsen af blevet ledet ind derpaa, idet man sagde mig: læg Mærke til, at der er en stor Majoritet derfor i det andet Thing; dermed begyndte Ordføreren.

Formanden: Jeg skal ikke paa nogen Maade benægte, at der ogsaa fra andre Sider er gaaet ind paa dette Gebeet; men jeg troer, at det er fuldkommen i sin Orden, at man standser Dittringerne, hvor man finder, at de blive altfor vidtgaaende, og det antager jeg at være Tilfældet med den Dittring, den ærede Rigsdagsmand nys brugte.

Fscherning: Ja, det er meget vanskeligt for mig at vide, hvor de komme til at blive for vidtgaaende, naar de ikke standses ved Den, som giver Anledningen. Svaret maa komme paa Tilstaalen.